

Antidogma - Romney utóvédharca Izraelért

2012 november 03. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Az amerikai elnökválasztás dönt? csatája - most is, mint mindig - a gazdaság területén fog lezajlani, mert végül is a külpolitika sohasem érdekelte igazán az amerikai választókat. Ma az Egyesült Államok nagyobb befolyással van a világ egészére, mint valaha, ugyanakkor viszont egyre inkább függ is t?le, {...}

{...} tehát a hagyományos megközelítés, amely szerint az amerikaiak többsége közömbös a külvilág dolgaival szemben, el?bb-utóbb tarthatatlanabbá válik.

A republikánus tandem sajátosságai a helyzet kétértelm?ségét tükrözik.

Hagyományosan az elnöki páros egyik tagja rendelkezni szokott némi külpolitikai tapasztalattal vagy legalábbis érdekl?dik a nemzetközi ügyek iránt, most azonban Mitt Romney és Paul Ryan is kivétel e szabály alól. Izrael feltétel nélküli és (legalábbis szavakban) akár a legvégs?kig is elmen? támogatásán kívül Romney-nál világos nemzetközi állásfoglalást nem lehet felfedezni. Jelenleg úgy t?nik, hogy minden bizonnyal a Reagan- és Bush-éra gyakorlatát fogja követni: minél több hangzatos lózung az USA abszolút nagysága helyreállításának szükségességér?l és a hanyatlásával kapcsolatos siránkozás befejezésér?l. Romney meg van róla gy?z?dve, hogy az Egyesült Államok globális vezet? szerepének (leadership) nincs alternatívája. Egyébként ez minden amerikai politikus számára axióma, más kérdés, hogy milyen eszközöket hajlandók felhasználni az érvényesítése érdekében. A republikánus jelölt a merevséget és hajthatatlanságot emlegeti, mert az utóbbi két évtizedben ez a hozzáállás látszólag sikeresnek bizonyult az Egyesült Államok számára.

A múlt eme délibábos képéb?l ered Romney sajátos és meglep? magatartása Oroszországgal szemben is, amelyet már többször az USA „f? geopolitikai ellenségének” min?sített, némileg még a saját híveit is zavarba ejtve. Mintha nem akarná tudomásul venni, hogy a hidegháború korszakának már jó ideje vége. Napjainkban az Egyesült Államoknak számtalan új kihívással és fenyegetéssel kell szembesülnie, és ha Moszkva egyike is lehet ezeknek, már távolról sincs rajta a prioritások listáján. Romney ösztönösen vissza akar térni a régi bipoláris modellhez, amikor még minden világos és egyszer? volt, holott manapság a legf?bb nehézséget éppen a bizonytalanság, a homályos stratégiai helyzet, az elmosódott frontvonalak jelentik. Immár alig tudható, hogy ki a szövetséges és ki az ellenség, olyan gyorsan változnak a szekértáborok.

Romney külpolitikai tótumfaktuma Robert Kagan neokonzervatív újságíró, aki tíz évvel ezel?tt keresztet vetett a transzatlanti testvériség eszméjére, áthidalhatatlan ideológiai és mentális eltérést fedezve fel az Egyesült Államok és Európa között (mivel szerinte az amerikaiak a Marsról jönnek, ezért militaristák, az európaiak pedig a Vénuszról, ezért pacifisták), ami akkoriban érvként szolgált Washingtonnak a globális arénában végrehajtott egyoldalú

akcióihoz. Négy évvel később ugyanez a Kagan már az óvilág és az újvilág egységét szorgalmazta a Kína és Oroszország által megtestesített „autoriter kapitalizmus” ellen, ezzel valójában elismerve, hogy tévedett, amikor korábban azt állította, hogy az Egyesült Államoknak nincs szüksége senkire.

Az „amerikai világot” tömjénez? legutóbbi könyvében (The World America Made) már nem fordít túl nagy figyelmet az „autoriter kapitalizmusra” (amelyről időközben bebizonyosodott, hogy csak egy légből kapott fogalom), annál inkább a BRIC-csoport (Brazília, Oroszország, Kína, India) alkotta alternatív pólusok fejlődésére és az amerikai leadershipet veszélyeztető támadások elhárításának szükségességére. Ma már Kagan nem annyira elszánt, mint tíz éve, amikor még azt állította, hogy a „lágy hatalom” (soft power) csak a gyöngesség másik neve, és hogy a katonai erő mindenre megoldást jelent. Könyve ugyan nem számít Romney hivatalos választási programjának, egy központi kérdésben azonban kétségtelenül inspirálja ez utóbbit. Egyetértenek ugyanis abban, hogy mindenképpen gátat kell vetni az USA hanyatlásáról világszerte terjedő ideának, ami hajthatatlanságot követel az amerikaiaktól. Ez lényegi eltérést jelent Barack Obama nemzetközi ügyekben képviselt felfogásához képest, aki úgy véli, hogy az USA-nak hajlékonyságot és kompromisszumkészséget kell tanúsítania az említett pólusok iránt, mert csak így vezetheti meg a vezető szerepét. Mindenesetre, ahogyan Romney-nak, úgy Kagannak sincs halvány elképzelése arról, hogy az Egyesült Államok hogyan érheti el céljait az új globális hatalmi konstellációban. Lényegében mindketten csak szlogeneket pufogtatnak.

Romney ugyanakkor azzal vádolja Obamát, hogy túlságosan kesztyűs kézzel bánik Iránnal és kárt okoz az amerikai-izraeli kapcsolatoknak. Köztudott, hogy Romney és Netanjahu jól ismerik egymást, még a hetvenes évekből, amikor ugyanannál a bostoni cégnél dolgoztak tanácsadóként. Ennél is fontosabb azonban az a kapcsolat, amely mindkettejüket Sheldon Adelson kaszinómágnáshoz, az amerikai Izrael-lobbi egyik főkolomposához és egyáltalán nem melleleg a 2012-es elnökválasztás szponzorához köti. A Likud és Netanjahu régi támogatójaként Adelson előbb Newt Gingrich mellett tette le a garast az amerikai elválasztások során, mert az e tekintetben egyébként meglehetősen sztahanovista republikánus jelöltek meznyében mutatkozott a szentföldi latorállam legelszántabb szekértulójának. Utóbb aztán Romney-ra váltott, százmillió dollárt ígérve neki Obama legyőzéséhez.

Netanjahu, Adelson és a Bush-korszak keresztény-cionista neokonjai mellett természetesen a CIA „mormon maffiája” is a republikánus jelölt gyzelmé érdekében ügyködik. Egyes megfigyelők szerint a Líbiába akkreditált amerikai nagykövet meggyilkolása és megerőszakolása valójában Obama „carterizálását” célozta. Emlékeztetés, hogy a demokrata Jimmy Carter 1980-ban az USA teheráni nagykövetségén rekedt túsok kiszabadításának a kudarca miatt veszítette el újraválasztási esélyét republikánus kihívójával, Ronald Reagannal szemben. A Romney szektájához tartozó magas beosztású tisztviselő Brent Scowcroftnak köszönhetik az amerikai titkosszolgálatnál betöltött pozíciójukat. És mivel Scowcroft Henry Kissinger jobbkeze volt, így a(z ördögi) kör ismét bezárult. De persze mindez csak hagyományos összeesküvés-elmélet...

MD 2012. X. 17. - www.antidogma.hu - Gazdag István

Ajánló

